

Николай Лилиев
И наш блян...

И наший блян, и наший земен блян
безследно ще угасне сред вълните
на мрачна, неразгадана река.
И в оня миг, и чакан и желан,
едничък бог ще бди от висините,
прострял над нас невидима ръка.

Сред ведрия покой на вечността,
сред отгрева на скръб благословена,
сред ромола на есенни треви,
като звезда пронизала нощта,
душата ще лети освободена
и свойта вечна тайна ще мълчи.

Тя ще лети, разтворила крила,
пристанище в безкрая без да чака,
помамена от вихрени мечти.
И като милост в нощната мъгла,
и като спомен от земята, в мрака,
луната над света ще затрепти.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7777>]